

китѣ имъ усѣти сж по-остри, упоритостъта и издържливостъта повишени.

Катеричкитѣ принадлежатъ къмъ първата категория, а водната змия — дългата лъскава тъмно-синя змия — принадлежи къмъ втората. Като дълга верига отъ хиляди прешлени и халки легеше черната змия на единъ дебелъ пънъ и поглъщаше блѣскавия слънчевъ огънь. Нито единъ пжтъ не трепнаха сиво-зеленитѣ ѝ очи, нито единъ пжтъ не мръдна дългото ѝ гъвкаво тѣло. Човѣкъ, ако не познава обичаитѣ ѝ, би помислилъ, че тя е мъртва; но който познава характера на змията, веднага би разбралъ, че въ този моментъ тя събира сили за нападъ. Върхътъ на опашката ѝ, всѣкога подвиженъ, сега е като закованъ. Тя съгледа Ниди още въ момента, когато напусна гнѣздото. Нито едно отъ движенията на малката катеричка не избѣгна отъ погледа ѝ.

Ниди не отиде на камъка, отдето всѣка сутринъ се навеждаше да пие вода, отъ бистрия потокъ. Замина по-нататъкъ и наближи тинестия брѣгъ на езерото. Майката видѣ това, безпокойството ѝ се засили. Скочи веднага да настигне детето си, но веднага спрѣ, скована отъ страхъ и ужасъ. Щомъ малката Ниди застана на тинестия брѣгъ и гмурна главата си въ водата, змията подхвъркна отъ мѣстото си, — както само змия може да подскочи, когато жертвата е на желанно разстояние. Съ отворени уста и сгушена шия се хвърли звѣрътъ върху малката Ниди и въ единъ мигъ обви шията и кръста ѝ съ страшнитѣ си халки, яки и жилави като желѣзни пружини. Стисна я ужасно, а луспестата си опашка обви и закрепил